

Gregor Čušin

ALENKA SIVKA

Foto: Tina Ramujić

GREGOR JE PRED KRATKIM NA ODRU MESTNEGA GLEDALIŠČA LJUBLJANSKEGA ODIGRAL DVESTOTO PREDSTAVO HAGADA IN DVAINSEDEMESETI EVANGELIJ PO ČUŠINU. – OBE ŠALJIVO GOVORITA O CERKVI IN SVETEM PISMU. – GREGOR JE NJUN AVTOR, REŽISER IN IGRALEC.

Gregor je zanimiv človek. In igralec, seveda. Ko ga vidiš na velikem odru MGL-ja, kako v čisti črnini dvigne roke in izgovori stavek iz Svetega pisma, začutiš, da je globoko veren. Da verjame v Boga. Da na odru skoraj postane On. A se vseeno (ali ravno zaradi tega) norčuje iz svetih in posvetnih reči. Zato naju je tudi pogovor najprej zanesel tja.

■ Kako verni gledalci vaših predstav prenesejo, da se norčujete iz njih?

“Ali se vam zdi, da se norčujem? Odvisno, kako razumemo norčevanje. Šalim se. Kot se pošalim na svoj račun in delam norca iz sebe ...

■ No, pravkar ste rekli – norca!!!

“Ne želim se norčevati. Samo s smehom hočem pripeljati do resnih stvari. Stvari, ki so mi svete. Menim, da si z veselimi zgodbami zapomnimo resna sporočila. Obe predstavi, sploh Evangelij, sta bili med “navadnimi” ljudmi zelo dobro sprejeti. Zelo malo je tistih, ki bi rekli: joj, to se ne sme, to je pa norčevanje. Na moje začudenje pa je doživela zelo zadržan spre-

jem pri strokovni javnosti – teologih. Očitno sem posegel na njihovo področje, čeprav nisem tega mnenja. Gledališče je prostor, kjer se sme vse!

■ Predstava Hagada je stara že skoraj deset let ...

“Hagada je nastala tako, da so me vabili na različne prireditve, da bi imel komorni program. Ker pa me te stvari osebno zelo zanimajo in je katoliška vera velik del mene, se je gradivo počasi kar nabiralo. Ko sem se v gledališču – v Burkaškem misteriju Daria Foja – srečal s pesmijo Hagada, se mi je posvetilo, da lahko iz tega naredim zgodbico. Tako je nastal 40-minutni program, izključno samo šaljiv, ki sem ga igral na teh prireditvah. Potem sem dodal še nekaj resnih tonov, da ne bi učinkovalo kot norčevanje. Boris Kobal me je potem

povabil še k sodelovanju na Mali sceni, ponudil sem jim Hagada – in vzeli so jo v teater. Z njo sem potem tudi zmagal na monodrami Ptuj 2003. V prvem letu sem imel sto ponovitev.

■ Nekaj let za Hagada je nastal še Evangelij po Čušinu ...

“Ker me Sveto pismo zelo zanima, sem začel razmišljati o drugih temah, o Mojzesu ... potem je prišel Da Vinci s svojo šifro, pa evangelij po Judi, in sem videl, da ljudje to zelo slabo poznajo, zato sem napisal odgovor. Zato sem napisal svoj evangelij. Na mojih dnevnih vožnjah od Jesenic do Ljubljane sem se predal razmišljanju, potem pa sedel za računalnik

in v treh dneh zadevo spisal, četrty dan pa sem jo že igral – šlo je v enem zamahu.

■ Kdo so “vaši ljudje”?

“Verna publika. Rečem jim tudi “črni”. Verniki.

■ Kako to, da jim pravite tako?

“Zato, ker smo “ta črni”. Moji pa zato, ker me imajo radi – ampak me ne poznajo iz teatra, ker “ta črni” ne hodijo v gledališče. Name so ponosni ali jezni, zanje sem neki Čušin, ki hodi v cerkev in se izreka za kristjana in katolika – poznajo me iz tega mojega drugega delovanja, ko hodim po župnijah in nastopam.

■ Vam ne zamerijo?

“Po mojem mi, ampak jaz jim pravim tako ljubkovalno, v narekovajih.

■ Od kdaj ste katolik?

“Od rojstva. Tako sem bil

vzgojen, nato sem se v puberteti in z življenjskimi izkušnjami prepričal v to – ta moja vera je zelo osebna, nič priučena in nič papirnata.

■ Zdaj je to moderno ...

“Ni težko reči, da si veren, težje je reči, da si pripadnik take institucije, kot je katoliška Cerkev, zato ker ima težave. Ta velika Kristusova barka je stara, dotrajana, potrebna popravila ... Ampak jaz upam, da bom s to barko priplul v pristan. Treba pa jo je pobarvati, zakrpati kakšno luknjo, sem ter tja zamenjati kapitana ... (Smeh.) Te barke ne mislim zapustiti. Čeprav se včasih počutim nekje vmes: sem preveč liberalen za katolike in preveč konservativen za liberalce.

■ Med predstavo sem začutila, da ste vernik ... Si lahko zato več privoščite?

“Ja, ker stvari bolj poznam. Mislim, da vem, do kod smem. Po svoje hodim po robu, a se tega zavedam, rad tudi malo razburkam stvari. Da ljudje razmišljajo, kdo ima prav: jaz ali oni. Mene moja vera ne omejuje: z njo živim popolnoma svobodno. In uporabljam tudi svoj razum, čeprav se ne prištevam k najbolj intelektualnim.

■ Vam je kot verujočemu lažje kot tistemu, ki ne veruje v nič, samo vase?

“Seveda mi je lažje, ker lahko vse težave in radosti izročam Nekomu, v katerega verjamem, da me v vsakem trenutku čaka, razume in podpira. Ne vem, kako bi živel brez tega. Prepričan sem, da je vam težje. Toda v nebesa me ne bo odpeljalo to, da verujem, ampak to, kako bom živel.

■ Ste poročeni, imate otroke, živite na

Stran / Page: 14

Doseg / Reach: 90.600

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 836 cm2

2 / 3

"VČASIH SE POČUTIM NEKJE VMES: SEM PREVEČ LIBERALEN ZA KATOLIKE IN PREVEČ KONSERVATIVEN ZA LIBERALCE."

"MOJA VERA ME NE OMEJUJE: Z NJO ŽIVIM POPOLNOMA SVOBODNO."

Jesenicah ...

“Poročen sem, imam pet otrok, živimo na Jesenicah, na Koroški Beli. Najprej sva živela v Ljubljani, zaradi službe, potem sva se zaradi bolezni vrnila domov – kupila sva staro kmečko hišo, ki jo počasi urejamo. Starši so blizu, imamo velik vrt ... jaz sem tudi peti otrok, tako da sem prišel komaj na ničlo! (Smeh.) Vedno sva si želela imeti veliko otrok, lepo jih je imeti, radi se imamo, nosečnosti in porodi so bili lahki ... Imamo se lepo. Stroški se sicer večajo, zato mora pater familias malo več delati. Ko gledam otroke, lahko pozabim vse – moj poklic, vse moje ambicije, kariero – oni so to, kar bom imel v življenju pokazati.

■ **Koliko so stari?**

“Najstarejša hči je stara devet let in pol, potem pa gredo približno po dve leti navzdol. Najmlajša je stara dobrega pol leta.

■ **Kaj pa vaši živci?**

“Najtežje je imeti enega samega – takrat sva imela največ dela. Zdaj se sami igrajo. Na-

"GLEDALIŠČE JE PROSTOR, KJER SE SME VSE!"

porno je, kadar je polna luna, ampak za naju je to normalno.

■ **Žena je verjetno ostala doma ...**

“Ja, že po tretjem otroku sva ugotovila, da gre njena plača ravnino za vrtec, pa je raje doma.

■ **Ali tako množična družina gleda televizijo?**

“Otroci obvezno gledajo risanke, ker jih oči sinhronizira. Seveda jih malo omejujeva pri gledanju vsega mogočega. Živ žav gledamo, drugo pa malo preverjava. Raje se igramo. Malo jim podtikam glasbo, za katero mislim, da je za njih najboljša – in potem doživljam tihe zmage, ko moji otroci prepevajo Ježka. Hčerkini sošolci pa prepevajo Atomik harmonik. Vem pa, da to ne bo trajalo.

■ **Koliko časa imate zase?**

Čas zase imam samo, ko se vozim v avtu. Včasih v sezoni se vidim z družino v desetih dneh en dan ali pa vidim otroke samo zjutraj. Trenutno sem doma že nekaj mesecev in zelo uživamo skupaj. Vemo pa, da se bo ta pravljica jeseni končala. Zelo me boli, da sem pri petih otrocih zelo redkokdaj zvečer doma. To vsi skupaj pogrešamo. Vedno bolj. A teater je tudi velik del mojega življenja. Težko bi bil srečen v drugem poklicu. In potem bi vsi skupaj trpeli čez dan.

■ **Kakšno knjigo pa že morate prebrati ...**

No, saj ostajam v Ljubljani, kadar imam zjutraj vaje in zvečer predstavo. Popoldne imam čas in knjige s seboj. Berem po nekaj knjig naenkrat: nekaj jih je povezanih z ustvarjanjem, to so biblične študije, pa tudi parodije, nekaj je dramskih besedil, ki jih naročam po internetu in brskam za dobrimi komadi, nekaj je leposlovja – ne najbolj sodobnega, berem malo za “nazaj”. Kino si privoščim bolj redko, poleti si doma ogledam DVD-je, ko gredo otroci spat – dva, tri filme na večer, da

prinesem notri vse, kar sem zamudil čez leto.

■ **Kakšne filme gledate?**

Gledam jih po igralcih: karkoli s Seanom Pennom, Edwardom Nortonom, Jackom Nicholsonom ... Nazadnje sem si ogledal La vie en Rose – ne poznam igralke, a je fantastična.

■ **Ste jokali?**

Sem. Zgodba in igra sta fantastični. Igralci smo malo deformirani, ločeno gledamo zgodbo in “kolege”, kako igrajo. Ko sem prvič gledal Gibsonov Pasijon, sem gledal samo masko. Potem sem ga moral pogledati še enkrat.

■ **Ste kot igralec srečni in zadovoljni?**

Povejte mi, kateri igralec je srečen in zadovoljen!? (Smeh.) Sicer si ne predstavljam početi nič drugega, uživam v nastopih, predstavah, v oblikovanju vlog ... ampak zmeraj nekaj manjka – ali dober tekst, dober režiser, dobra predstava. A ravno ta manko je nekaj, kar nas žene naprej. Ker če bi bil popolnoma zadovoljen s poklicem, se ne bi lotil postranskih dejavnosti – ne bi delal teh svojih predstav. Polno uživam v svojih predstavah. A če bi delal samo to, bi izgubil kondicijo na drugem področju. Zato je konglomerat vsega tega nujen, čeprav naporen. Zato smo mi igralci malo “mahnjeni”. V bistvu nismo nič posebnega, nobeni umetniki – imamo pa posebno službo. Zato sem in nisem srečen.

■ **Kakšen mož ste?**

To bi morali vprašati ženo. Skupaj sva več kot 16 let. Mislim, da se imava iz leta v leto rajši, da vse bolj uživava skupaj. Ne bom rekel, da pri naju nikoli nič ne zaropota, ampak sem pa absolutno srečen in še vedno zaljubljen. Hvala Bogu je to obojestransko. Če med nama ne bi bilo zaupanja in razumevanja, bi se mi spodmaknila tla pod nogami – včasih pridem čisto nor iz službe in potrebujem nekoga, ki je trdna, gotova in varna pokrajina zame. In to za zdaj imam.

**“MALO JIM PODTIKAM
GLASBO, ZA KATERO
MISLIM, DA JE ZA NJIH
NAJBOLJŠA – IN POTE
DOŽIVLJAM TIHE ZMAGE,
KO MOJI OTROCI
PREPEVAJO JEŽKA.”**